

„Ca să fii respectat,
începe prin a te respecta.”

- Tudor Arghezi

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 680
3 - 9 iulie 2024

Gheșeftul războiului contra păcii: ultima provocare, urmată, poate, de cel din urmă răspuns...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă nici asta nu este treabă de gheșeft pe tipar de talmud înseamnă că ne-am încuiat de tot... Singuri... Am băgat capetele, nu în nisip, ci într-o închisoare a rațiunii, căreia singuri i-am pus și zăbrele, și sistemele „big brother” de tipul dezinteresului, nepăsării, fricii... Or, cum noi suntem aceia care

de nimic altceva...

Și nu, nu vom vorbi... Pentru că nu am făcut-o când încă eram liberi, anii cei din urmă, ne-am făcut că o facem mai acum trei decenii, dar, și atunci împinși, puși de alții, și, este de-a dreptul o certitudine, nu o vom mai face, nu doar acum, acest „acum” al contemporaneității noastre (cu sine, cu delăsarea noastră din propriul sine), ci mult timp în viitorul deja scris, și de la dreapta la

temelor primite din vari țări, completând fișele de utilizare tot de acele țări, poate chiar de pe propriile teritorii... Sigur, nu vor trimite acelor țări sistemele înapoi, pentru a fi deservite într-o servitute de curte militarizată europeană... Dar operatorii din țările respective vor sta la butoane sub comanda Kievului... Pentru că așa vede Ucraina sistemul de apărare pe care l-a avut în cap încă de la început (de la începutul

cărora, iată, ne este și teamă, și frică, după valul de ștergere a oricărei demnități prin ciuntirea de sine dată de nepăsarea și dezinteresul unui început ce pare deja atât „de demult”, în fapt, noi suntem proprii noștri temnicheri. Și într-un fel tot mai vizibil vom da chiar banii noștri pentru a fi temnicherii noștri de sine... Iar gheșeftul ăsta pe care îl vor face ucrainenii din și pe banii noștri, înainte sau după ce ne vor lua banii la propriu (căci va fi doar o discuție formală felul în care vom credita această dare de sine, din resursele noastre, din împrumuturi, apoi din marele amanet al țării prin reziliența, aia gheșeft!), e atât de fățiș o treabă jidănesc-european-ucrainizată că nici nu vom putea să-i spunem altfel. Sigur, nu va fi nici o problemă ca nu vom putea să-i spunem pe nume... Pentru că oricum nu vom mai avea curajul să-i spunem pe nume, pentru că spre asta a dus autoamenințarea de sine, pentru că vor fi atât de multe reglementări de comportament de nu va mai fi nevoie

stânga, și cu literele chirilice ce vor fi revendicate de ucrainenii ca fiind rusofile în penițele altora.

Va fi gheșeftul războiului contra păcii... Va fi felul în care, în paralel plăților pentru a susține lupta altora, și strivirea păcii inclusiv a noastră, sau, în primul rând a noastră, aceia ce încă nu și-au lipit bezna minții de patul armelor, în paralel furnizării și livrării de produse și materii prime esențiale războiului, vom ajunge să plătim și pentru funcționarea mijloacelor deucidere pentru care ne-am îndatorat pentru a le da altora, pentru a fi puși să rotim tot noi de manete și butoane (și a fi acuzați în viitor că am fost părtași uciderii, nu-i așa?!), plătind și pentru această oroare de a ne fi desprins din propriul sine... Cel al demnității și mândriei, al eroismului de altădată, dar, mai ales, al rațiunii rămase în acel altădată...

Am dat, și au fost date ucrainenilor de către întreaga Europă, sistemele „Patriot”... Dar marele gheșeft acum începe... Prin felul în care Ucraina se postează la butoanele sis-

războiului, fie și într-un alt cap de solidaritate de kibut de război)... O linie de protecție operată de țările care au donat sistemele... O formă mârșavă pentru a băga în obuzierul, poate chiar atomic, al Rusiei, cea mai periculoasă muniție: provocarea... Ultima provocare, urmată, poate, de cel din urmă răspuns...

E vremea pietrelor!... Din nou...

Zoe
Dantes

Ecleziastul ne spune că e vreme pentru toate. E vreme pentru a construi, dar e și vreme pentru a dărâma. E vreme pentru a arunca pietre, e vreme pentru a strânge pietre. E vremea pietrelor! E vremea să strângem pietrele pe care alții le aruncă în noi. Ca neam, în primul rând! Europa aceea creștină nu mai există! În ultimii trei ani, așa zișii actori politici, au distrus totul. Nu a mai rămas piatră pe piatră. Nu vedem oare?! Europa a ajuns un balamuc. Individua aceea care a „condus” destinul... ue a avut o singură cale. A fost pusă să distrugă Europa. Și a făcut-o cu mare plăcere. Ea, soțul ei și „marele” specialist Fauci. Au smintit lumea, aruncând totul în haosul fricii. Lumea a luat-o razna de tot. Nimeni nu mai e în stare să ia niște decizii corecte. Omul, europeanul, a fost golit de conținut. A rămas o formă fără fond. Nu mai gândește cu mintea lui. Părerile altora sunt cele mai bune. Străinii conduc guvernele statelor. O mână de demenți fantomatici. Ascunși sub diverse denumiri, care mai de care pompoase. Niște călăi orbiți de avere și putere. Vă aruncă cu „drepturile” în cap. Aveți alegeri! Pe bune!? Care alegeri?! Minciuna trece drept adevăr și adevărul e mascat în minciună. Așa au hotărât întunecații. Și, astfel, turma a acceptat tăcută! Mascarada alegerilor, preluată de mizerabila mass media la ore de vârf, au spălat creierii tuturor. Care alegeri? Alea din care iese cine trebuie?! Sclavii și executanții perfecți! Numai actori politici nu sunt! Chiar nu vedem? Sau ne facem că nu vedem ca să stăm liniștiți în minciună. Probabil e mai comod. Nu trebuie să facem nimic, doar acceptăm mizeriile acestora fără să deschidem gura. Toate legile demente și strâmbe își vor găsi mușterii. Mai devreme sau mai târziu, lumea va ajunge la mâna întunecaților. Lipsa de reacție a maselor mari de oameni le întărește dorința de strivire totală a Europei.

Războiul împotriva ortodoxiei e în desfășurare, războiul împotriva firii merge înainte. Ideea de înarmare, este doar o delapidare majoră a bugetelor statelor ue, pentru a destabiliza Europa. Mergem înainte. Lumea e ocupată cu fotbalul. Circ și pâine. Între timp, ei trag ițele să-și atingă obiectivele. Circul de prost gust de la „partenerul strategic” ne-a arătat unde suntem. Adică în groapă! Să te folosești de un

bătrân bolnav, care habar nu are ce caută pe scenă a spus totul. Întunecații nu se dau bătuți. Merg mai departe. Nu contează că garnizoanele au început să arunce cu pietre în bătrân. Se va retrage o păpușă și altă păpușă o să-i ia locul. Planul merge mai departe. Nu pleacă câinele de la măcelărie, zice o vorbă din bătrâni! Mare adevăr!

La noi, nu mai poate fi vorba de alegeri. Libere nu au fost niciodată! A ieșit de fiecare dată cine dorea licuriciul de mână pe sub masă cu „dușmanul etern” de la Est. Ca să spolieze tot ce înseamnă resurse. De la creiere, oameni și până la resursele naturale. Tot! Țara asta nu mai deține nimic. Ba da. Doar niște slugi care îndeplinesc ordinele venite prin ambasade. Totul e ruină! Trist este că românii nu zic nimic. Tac! Această tăcere de moarte va distruge viitorul tuturor. Tăcerea înseamnă acceptare! Acceptați tot ce vă livrează cei din bordelul politic fără să vă gândiți unde duce toată mizeria asta. Cât de simplu este să luați atitudine! Asta nu înțeleg. De ce atâta tăcere, când puterea reală este la voi. Când sunteți împreună! Chiar nu înțelegeți?! Lașitatea și acceptarea oricărei legi demente dată de ue și implementarea ei în viața noastră de zi cu zi, ne duc la pieire! Ca neam! Până unde? Până când? Vă întrebați cine va fi președinte? Nimeni din România! Se va înșuruba o persoană la ordin! Extern! Nu vă bateți capul. Cel mai slugarnic dintre cei ce doresc fotoliul. Ca să execute exact ce i se spune. România e fără viitor, atât timp cât tăceți mălc. Mascarada continuă! Nimic nu se pierde, totul se transformă. Slugile sunt la mare căutare. Trădătorii, trec drept oameni de stat! De stat drepti cu mâna la vipușcă. De zece ani țara nu a avut conducător. A fost doar turist de lux. Urmează probabil un alt individ la fel de josnic. Au întunecații planurile lor. Vouă o să vi se livreze o poveste. O amăgire de „Salvator”! Care-și „iubește” țara. Îmbrăcat elegant în costum scump, dar sub sacou cu haină de securitate. Stat polițienesc distrus fix de cei ce trebuiau să apere securitatea națională! Ce e securitatea națională? Este fix cum să vinzi și să trafichezi România. Care moare în tăcere! De lașitate, lipsă de demnitate și mai ales prostie!

Să vă fie de bine! Viitorul este sumbru! Doar ca toți aveți sinuzită și nu miroșiți ce urmează. Sau mai rău. Vă place!

Muzeul Memorial al Victimelor Comunismului și Rezistenței de la Sighet – izvor nesecat de lacrimi

George
V. Grigore

Durerile generațiilor care au „prins” socialismul „de aur” și drumul „minunat” spre comunism au fost în mare parte dureri mute. Au fost drame sufletești explozive și licăriri de speranțe neîmplinite. Era necesar să cunoască și generațiile de acum, dar și cele din viitor, care a fost sacrificiul poporului și al țării, pentru „puiul” de libertate primit în 89. Întâi am petrecut ceva vreme fără de lanțuri și cenzură și abia apoi a apărut ideea de a expune toate aceste îngrădiri, spre a se ști și a nu se mai face. Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței din Sighet a apărut din această dorință viscerală. Este primul muzeu din lume dedicat victimelor comunismului. El este format din muzeul situat în fosta închisoare politică din Sighetu Marmației și centrul internațional de studii asupra comunismului cu sediul în București. Memorialul are ca scop reconstituirea și păstrarea memoriei rezistenței din România. Închisoarea Sighet a fost construită în 1897, ca închisoare de drept comun, de către administrația austro-ungară. În august 1948 a devenit loc de detenție pentru un grup de studenți, elevi și țărani maramureșeni. În mai 1950 au fost aduși la penitenciarul Sighet peste o sută de demnitari din întreaga țară (foști miniștri, academicieni, economiști, militari, istorici, ziariști, politicieni), unii dintre ei condamnați la pedepse grele, alții nici măcar judecați.

Deținuții erau ținuți în condiții insalubre, hrăniți mizerabil, oprți de a se întinde ziua pe paturile din celulele, fără încălzire. Nu aveau voie să privească pe fereastră (cei ce nu se supuneau erau pedepsiți să stea la „neagra” și „șura”, celule de tip carceră, fără lumină). Într-un târziu, la geamuri au fost puse obloane, încât se putea vedea numai cerul. Umilința și batjocura făceau parte din programul de exterminare. În 1955, ca urmare a Convenției de la Geneva și a aditerii Republicii Populare Române în ONU, a avut loc o grațiere. O parte din deținuții politici din închisorile românești au fost eliberați, o parte transferați în alte locuri, inclusiv în domiciliu obligatoriu. La Sighet, din cei circa 200 de deținuți, 54 muriseră deja. Închisoarea de la Sighet a redevenit de drept comun. Totuși, deținuții politici mai apăreau și în anii următori, mai ales aflați „în trecere” spre spitalul psihiatric din localitate. În 1977 închisoarea a fost dezafectată și a intrat într-un proces de degradare. Inițiativa înființării unui muzeu a aparținut soților Ana Blandiana și Romulus Rusan, care în 1993 au înaintat proiectul la Consiliul European (CE) prin care se solicita

ca pe locul închisorii să fie creat Memorialul Victimelor Comunismului și Rezistenței, ceea ce s-a și întâmplat în 1994, când C.E. l-a luat sub egida sa. Fundația Academia Civică a preluat ruina fostei închisori în 1994, în vederea transformării ei în Memorial. Memorialul a fost declarat „ansamblu de interes național”, printr-o lege specială din 12 iunie 1997. În octombrie 1998, „Memorialul de la Sighet” a fost nominalizat de C.E. printre primele trei locuri de cultivare a memoriei europene, alături de „Memorialul de la Auschwitz” și „Memorialul Păcii din Normandia”.

Lucrările de reabilitare ale clădirii au durat până în anul 2000. Pentru că edificiul, vechi de un secol, era ruinat și plin de igrasie, a fost nevoie de refacerea fundațiilor, izolațiilor, acoperișului, iar pereții interiori, care oricum fuseseră revopsiți și nu mai aminteau perioada anilor 50, au fost văruiți în alb. Fiecare celulă a devenit o sală de muzeu, în care, urmând acum o ordine cronologică, au fost amplasate obiecte, fotografii, documente, creându-se ambianța și documentația unei săli de muzeu. Într-una din curțile interioare ale fostei închisori, în urma unui concurs de proiecte la care au participat 50 de arhitecți și artiști, a fost construit în 1997 un Spațiu de Reculegere și Rugăciune, după proiectul arhitectului Radu Mihăilescu, care îmbină stilul antic (sugestia tholos-ului grec și a catacombei creștine) cu o viziune modernă. Pe pereții rampei de coborâre în spațiul subpământean au fost gravate în andezit fumuriu numele a aproape opt mii de morți din închisorile, lagărele și locurile de deportare din România. Operația de strângere a numelor morților a necesitat zece ani de muncă în cadrul Centrului Internațional de Studii asupra Comunismului, iar cifra este departe de a acoperi adevărata amploare a represiunii. Cele mai multe nume au fost stabilite de Cicerone Ionițoiu și de către domnul Eugen Sahan, ambii istorici prin vocație și foști deținuți politici. Cheltuielile materiale pentru proiectarea și construirea „Spațiului de Reculegere” și „Rugăciune” au fost suportate de către Mișu Cârciog din Londra, care rămâne până în prezent principalul donator al Memorialului.

Ideea de a puncta estetic prin opere de artă desfășurarea celor mai mult de 50 de săli ale Muzeului (printre care și fostele celule) s-a născut din nevoia de a adăuga conținutului științific al temelor căroră le sunt dedicate sălile muzeului, sugestia suferinței pe care represiunea a generat-o și emoția în fața violenței și absurdității răului produs. Câteva opere de artă plastică de valoare deosebită completează profilul Memorialului, oferindu-i o personali-

tate specială printre muzeele de istorie. Lucrările, donate de autori, impresionează prin simbolistica sacrificiului acceptat care le caracterizează: tapiseria „Libertate, te iubim” de Șerbană Drăgoescu, pictura „Înviere” de Christian Paraschiv, sculptura în bronz „Marea Neagră” dedicată de Ovidiu Maitec istoricului Gheorghe I. Brătianu. Cele două sculpturi de mari dimensiuni ale lui Camilian Demetrescu intitulate „Omagiul deținutului politic” (una subintitulată „Înviere”) dau atmosferei trăsături dramatice și înălțătoare. La fel de impresionant este și tripticul „Requiem” de Victor Cupșa, dedicat victimelor comunismului din toate țările unde comunismul și-a exercitat puterea. Lucrarea este amplasată în sala de primire a vizitatorilor de la „Cimitirul Săracilor” – Necropola celor fără de mormânt. „Relieful văzut în cădere” de Peter Jacobi, autorul unor opera de referință dedicate memoriei europene, este amplasat în Sala Hărților. Acestora li se adaugă lucrarea de amploare prin dimensiune și suflu artistic, „Cortegiul Sacrificaților”, grup statuar realizat de sculptorul Aurel I. Vlad, devenit una din emblemele muzeului. Este vorba de optsprezece siluete umane mergând spre un zid care le închide orizontul, așa cum comunismul zăgăduise viața a milioane de oameni. Nici unul nu mai are energia de a privi către cer și scânteia speranței pare a se fi stins. Prezentată în 1997 și realizată în lemn, lucrarea a fost turnată în anul următor în bronz și este amplasată azi într-o altă curte interioară a fostei închisori. O ultimă componentă a Memorialului este „Cimitirul Săracilor”, situat la 2,5 kilometri distanță, în afara orașului. După cum spun legendele vremii, aici au fost îngropați în secret, noaptea, cei 54 de morți din închisoarea politică. În anul 1999 a fost imaginat un proiect peisagistic pentru celebrarea sacrificiului acestor victime. Pe suprafața de 14.500 m.p. a cimitirului a fost desenat un contur al țării. În exteriorul conturului au fost plantați puieti (în principal conifere). Prin creștere jnepeni, jepii, brazii și molizii vor deveni un amfiteatru vegetal, în interiorul căruia „țara” va rămâne ca o poiană. Ideea este că, în felul acesta, patria își ține martirii în brațe și îi plânge prin generațiile repetate ale vegetației. De pe o belvedere care va fi amplasată pe un loc înălțat, tocmai pe malul Tisei (care este frontiera actuală cu Ucraina), vizitatorii Memorialului vor putea vedea acest desen simbolic tot mai deslușit, pe măsură ce natura va desăvârși proiectul.

Pornești pe culoarul labirintului muzeal, și ajungi, rând pe rând, în fiecare dintre cele 49 de celule. Fiecare încăpere e un muzeu în sine.

Prezintă o temă, o perioadă, o personalitate marcantă... fotografii, acte, obiecte, scrisori, colecții de ziare, cărți, manuale, albume, înregistrări ale unor mărturii peste timp. Cel mai surprinzător este descoperirea într-una dintre aceste încăperi a unui muzeu dedicat poeziei. Sufletele nobile ale celor închiși aici aveau nevoie să se elibereze de frustrări prin versuri și credință. Citești aceste versuri și nici afară nu reușești să-ți oprești lacrimile...

„Sărmana gloată, în genunchi mereu,/ Se bălăcește-n mlaștina-ndoielii./ Nepricepând că scrânciobul durerii/ Te-aruncă-n brațele lui Dumnezeu! // Și-n fiecare clipă câte-o stea/ Se stinge-n locul ei precum o pipă/ Și trebuie ca-n fiecare clipă/ Altcineva să moară pentru ea.// O! suflele al meu, fii tu ulcior./ Fii amforă durerii, veșnic plină/ Și, sângerând celor din jur lumină./ Învață blând să mori în locul lor.” (...)

Dacă ești om, nu poți să treci nepăsător pe acolo. Nu poți să nu te cutremuri. Ți-e imposibil să rămâi drept în fața unor adevăruri necruțătoare. Ți-e rușine cu motivele tale de plâns și simți cum pielea se strânge pe spate. Doar niște simple hărți, ca notă introductivă, te fac să pălești. Calculezi și afli că România a fost invadată de azile psihiatrice cu caracter politic, centre de deportare, penitenciare, lagăre de muncă forțată, locuri de execuție, gropi comune. Leși zbuțuit, întristat, revoltat din clădirea a ceea ce a fost închisoarea de la Sighet. Te simți neputincios. Și totuși, sfârșitul nu-i aici... Era nevoie de restituirea istoriei contemporane a României, falsificată în anii dictaturii comuniste. În acest scop, a fost realizat proiectul

Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței. Un proiect muncit de cei de la Fundația Academia Civică – în frunte cu Ana Blandiana. „Cea mai mare victorie a comunismului – o victorie relevată dramatic abia după 1989 – a fost crearea omului fără memorie, a omului nou cu creierul spălat, care nu trebuie să-și amintească nici ce a fost, nici ce a avut, nici ce a făcut înainte de comunism. Realizarea Memorialului Victimelor Comunismului și al Rezistenței este o formă de contracarare a acestei victorii, un mijloc de resuscitare a memoriei colective.

Format din Muzeul de la Sighet și din Centrul Internațional de Studii asupra Comunismului, cu sediul în București, precum și organizator al Școlii de Vară, Memorialul este o instituție a Memoriei, unică în felul ei prin faptul că este în același timp institut de cercetare, de muzeografie și de învățământ. La întrebarea „Poate fi reînviată memoria?”, Memorialul Victimelor Comunismului

și al Rezistenței din România este un convingător răspuns afirmativ.” (Ana Blandiana). Crearea Muzeului de la Sighet a fost precedată și apoi susținută de activitatea „Centrului Internațional de Studii asupra Comunismului”. Întâi istorie orală, dar, în paralel, strângerea de documente, fotografii, obiecte și hârtii care să poată fi folosite în crearea celor peste cincizeci de săli în fostele celule ale închisorii. Muzeul, care adesea este confundat el singur cu „Memorialul”, este produsul Centrului de Studii, care își are sediul în București. Creat în 1993 de Romulus Rusan, fiindând mereu în criză de fonduri și personal, „Centrul” a reușit să producă proiectele de reabilitare și dotare a muzeului, banca de date necesară umplerii acestuia cu un conținut realist și credibil. S-a preocupat de atragerea unor colaboratori valoroși, de crearea unei promoții de cercetători tineri, chiar dacă n-a avut posibilitatea să facă prea multe angajări, iar salariile sunt mici. A stimulat dezbaterile unor teme importante, pe terenuri neexploatate, în cadrul simpozioanelor, seminariilor, atelierelor și meselor rotunde. „Centrul de Studii”, condus de Romulus Rusan, a demarat înregistrările de istorie orală și colectarea de fotografii, acte, obiecte, scrisori, colecții de ziare, cărți, manuale, albume, înregistrări de istorie orală, precum și – pe un alt plan – organizarea de ateliere, seminarii, simpozioane, întâlniri între victimele comunismului și istoricii din România și din străinătate, publicarea de cărți cuprinzând mărturii, studii, statistici și documente privind rezistența anticomunistă și reprimarea ei. Până în prezent, Centrul a realizat peste șase mii de ore de înregistrări, 43.000 de pagini de carte și a teaurizat zeci de mii de documente (file, fotografii, casete audio și video). Prestigiul Centrului Internațional de Studii asupra Comunismului este confirmat de prezența în consiliul științific a unor cercetători de talie internațională. Fundația „Academia Civică” a preluat ruina fostei închisori în 1993, în vederea transformării ei în muzeu.

Fiecare război fabricat...

Petre
Jipa

„Fiecare război a fost rezultatul minciunilor mass-media” spune Julian Assange... Adevărul poate deveni periculos în anumite situații pentru că unele informații pot cauza suferință, conflict sau consecințe neplăcute atunci

informații despre programul de supraveghere în masă efectuat de Agenția Națională de Securitate a SUA, ceea ce a provocat o dezbateră intensă privind drepturile la intimitate și securitate. Aceste exemple ilustrează modul în care adevărul poate fi perceput ca fiind periculos și poate provoca conflicte sau consecințe neașteptate pe

erou depinde adesea de perspectiva, valorile personale și interpretarea contextului în care au avut loc acțiunile sale. Chiar dacă valoarea personală a adevărului este importantă pentru multe persoane, este important de recunoscut că perspectivele și interpretările diferite pot juca un rol semnificativ în modul în care oamenii percep

un acord de pledoarie și va fi liber! Sunt nespuse de bucurios. Este un erou de generație. Vestea proastă este că a trebuit să pledeze vinovat de conspirație pentru a obține și dezvălui informații despre apărarea națională. Ceea ce înseamnă că statul de securitate al SUA a reușit să incrimineze jurnalismul și să-și extindă jurisdicția la

nu se precizează explicit, unul dintre instrumente va fi cu certitudine modificarea legislației, probabil în cursul anului următor, astfel încât pe viitor, dacă vreunul dintre noi vorbește împotriva narativului oficial, să fie într-o formă sau alta sancționat și adus la tăcere. E bine. E foarte bine, Marcel și Nicu a dat o lovitură puternică libertății presei...

când sunt dezvăluite. De asemenea, oamenii pot reacționa diferit la adevăr și pot avea dificultăți în a accepta anumite realități. Suntem obligați prin lege să abordăm adevărul cu grijă și să luăm în considerare contextul și consecințele posibile ale comunicării acestuia.

Cel mai bun exemplu a fost al marelui jurnalist australian Julian Assange. În istorie sunt numeroase exemple în care adevărul a fost perceput ca fiind periculos sau a provocat consecințe negative, deoarece a dezvăluit informații sensibile sau a contestat autoritatea existentă. Unul dintre cele mai cunoscute cazuri este cel al lui Galileo Galilei, care a susținut teoria că Pământul se rotește în jurul Soarelui, contrazicând astfel dogmele bisericii. Această confruntare cu adevărul științific a condus la procesul în care a fost condamnat de Inchiziție și obligat să renunțe la convingerile sale.

De asemenea, putem aminti cazuri ca cel al whistleblower-ului Edward Snowden, care a dezvăluit

termen scurt, dar care pot deschide uși spre schimbări pozitive pe termen lung.

Julian Assange, fondatorul WikiLeaks, a fost implicat în publicarea de documente secrete și informații sensibile cu privire la guverne, corporații și alte entități, provocând critici și controverse extinse. Unii susțin că acțiunile sale au afectat securitatea națională, confidențialitatea informațiilor și au pus în pericol viețile unor persoane implicate. Assange a fost acuzat de multiple infracțiuni legate de divulgarea de informații clasificate și violarea securității cibernetice. Prin urmare, unii consideră că Julian Assange a greșit prin faptul că a publicat informații sensibile fără filtrare, punând în pericol securitatea și confidențialitatea unor date. Cu toate acestea, alții îl consideră un activist pentru transparență și libertatea presei, susținând că publicarea acestor informații a adus la lumină abuzuri și corupție la nivel guvernamental și corporatist.

Decizia unei persoane de a-l considera pe Julian Assange vinovat sau

adevărul și acțiunile asociate cu el. Aspectele precum contextul, experiențele anterioare, cunoștințele și valorile diferite pot face ca aceeași informație să fie interpretată și evaluată în moduri variate. Deci, atunci când spunem că ceva „depinde”, ne referim la aceste variabile și influențele multiple care pot juca un rol în modul în care cineva percepe și interpretează adevărul. De exemplu, unele persoane ar putea considera că adevărul absolut este esențial, în timp ce altele pot pune mai mult accent pe alte valori sau considerații în luarea deciziilor. Având în vedere că suntem ființe umane cu idei, experiențe și percepții unice, este firesc să recunoaștem că reacțiile noastre față de adevăr și interpretările lui pot varia în funcție de o serie de factori individuali și contextual. De aceea, frecvent spunem „depinde” atunci când discutăm despre adevăr și valori personale. Viitorul candidat independent pentru Casa Albă, Robert F. Kennedy Jr. vorbește despre acest mare eveniment: „Julian Assange a încheiat

nivel global către non-cetățeni. Julian a trebuit să facă asta. Are probleme cu inima și ar fi murit în închisoare. Dar statul de securitate a impus un precedent înfiorător pentru libertatea presei”. neva îmi scria pe internet (cineva pe care nu-l cunosc, dar spune bine): „În 21 iunie, pe blat și cu ordin de zi pe unitate de presă să se preia neutru informația: Luminița Odobescu a semnat cu SUA un memorandum care practic pune botniță presei și cetățenilor nu numai pe subiecte precum conflictul Rusia-Ucraina, ci pe tot, inclusiv pe guvernare. Memorandumul se numește „Cadrul de contracarare a manipulării informațiilor de stat străine” și vizează: strategii și politici naționale, structurile și instituțiile de guvernanță, capacitatea umană și tehnică, societatea civilă, mass-media independentă și mediul academic, angajamentul multilateral.

Practic, România se angajează să ia toate măsurile astfel încât la cetățeni să ajungă doar informațiile oficiale pe care le livrează americanii. Deși

Iar libertatea se scurge deja, din acest motiv eu o să trec pe fabulă: Un dalmațian cu stare/ tot striga în gura mare: vedeți, astăzi pete nu mai am/ prin decret le-am curățat./ Singura mea pată astăzi este/ am stăpân dar nu poveste.

Dar ei, ei de ce au drepturi iar noi trebuie să tot tăcem, să tot răbdăm, să tot plătim și, poate, să și plecăm, nu?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Da, poate exista vindecare!... Dar pentru asta trebuie să continui a lupta și a-ți purta crucea!... Altminteri, fără ea, ruptă din taina inițială a cununiei, va fi doar o fugă, un abandon... Și nu o luptă chistică pentru îndreptarea celui alt și, poate, coaserea pe firul vieții de apoi a unei alte metanii pe șirul de mântuire pe care le așează viața în drumul nostru... Cam despre asta putem spune că a fost vorba în cuvintele arhierelui Tomisului... Nicidcum de vreo încurajare a abuzatorului de a-și maltrata „dezlegat” soția... Iar azvârlirea unei amenzi la adresa ierarhului este anatema unui stat care se vrea tot mai desprins de cele creștine... Pentru că nu stă în judecata unui organism al statului laic să analizeze spusele unui duhovnic al neamului său... Și nici să sancționeze fapta prin rigoare, amendând postul de radio al Arhiepiscopiei pentru că „nu a menționat telefonul verde” pus la

dispoziția victimelor abuzurilor... Căci, nu despre asta era vorba în acel apel al creștinei ce a declanșat, fără de voie, o altă reacție de prigoană la adresa arhierelui... Și al neamului său creștin ortodox! Pentru că femeia a cerut un sfat, nu a sunat pentru a striga disperată după ajutor... Și, oricum, treaba duhovnicului este să sfătuiască, nu să aleagă și să impună decizii celui ce-l întreabă, nu?!...

Ironic în hotărârea ciracilor (anti)media ai statului de a amenda postul de radio al Arhiepiscopiei Tomisului, pentru spusele arhierelui lor, ÎPS Teodosie, este însă altceva... Faptul că abuzatorul (psihologic, nu fizic, poate trebuie menționat) s-ar putea să scape, financiar, mult mai ușor... Pentru că abuzul psihologic este și mai greu de dovedit și, mai ales, mai greu de pedepsit prin legile lumești... Asta în vreme ce postul de radio al Arhiepiscopiei rămâne cu pedeapsa cea mai mare... O amendă ilogică și ruptă de drepturile de exprimare date de independența editorială...

Sigur, se va spune că nu era un radio „obișnuit”... Ci unul duhovnicesc... Al Arhiepiscopiei... Doar că, axat și „clișat” ca radio tematic pe o nișă, cea a fraților în ortodoxism, tocmai de aici rezultă și aberația intervenției coercitive a instituțiilor de cenzură media a statului... Pentru că vorbim de un loc unde aleasă este rostirea Cărții Sfinte, nu opisul la comandă cu deciziile de sancțiuni venite dinspre argații publici... Poate unii fără credință, poate unii ateii, poate chiar vârfuri de lance ale prigonirii prin orice mijloace a creștinilor ortodocși, nu?!

Și nu, nu era nevoie de vreo dezbatere teologică vizând interpretarea spuselor arhierelui Tomisului... În fond, dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite în biserică, nu ar fi avut pe unde să pătrundă mâna cenzorilor să de-a cu bățul... Să arunce ei cu pietre... Sau ar fi intrat, căci, dacă este vorba despre atingerea învățăturilor noastre creștine, și promovarea hidoșeniilor antiomane mascate ca libertăți de expr-

mare, nu doar nonreligioase, ci fățiș și răspicat anti-religioase (dar ei de ce au dreptul de a lovi, iar noi trebuie să tot tăcem, să tot răbdăm, să tot plătim și, poate, să plecăm?!) ăștia chiar pătrund peste tot. Se infiltrează, se înfățișează sub haine spilcuite, apoi scuipează mâinile ce le-au dat binecuvântări.

Așadar, dacă acele cuvinte ale arhierelui ar fi fost transmise de postul de radio de la o slujbă din sfânta biserică, oare cum și-ar mai fi motivat agaricii sistemului aplicarea de sancțiuni?... Or, poate vor să punem pe zidurile bisericilor afișe cu numere ale felurilor „telefoane verzi”, acoperind sfintele icoane (ce-i ard din ochi pe ei, păcătoșii!) cu mesajele politicilor „de corectitudine”, pentru a ne strivi și înlătura nouă libertățile religioase, mai ales ale ortodoxiei noastre?!...

De ce să ne lăsăm însă striviți?!... Într-una... Nu ne-a ajuns? Nu ne ajunge? Sau ne va fi ajuns când nu vom mai putea face nimic?!... Pentru că, ăștia ne confiscă identitatea

religioasă, ne scot la talciocul „babilonian” al lumii de azi identitatea de neam și țară, așa cum a fost zugrăvită de iconarii demnității de neam ca identitate a fiecăruia dintre noi, vânzându-ne prin acțiuni de eliberare a mii de cetățenii române oricui, oricând și oricum, doar să ne împânzească neamul cu neghină, să ne vestejească nu doar istoria, nu doar vestigiile și reperatele de altădată, nu doar dreapta credință, ci însăși purtarea de români a sufletului și a cetățeniei mează astăzi atâtor limbi stricate...

Serviciile noastre secrete și aflarea lor în treabă...

George
Petrovai

Dacă prin „servicii secrete” vom continua să înțelegem acele structuri absconse pentru cei mulți, al căror obiect de activitate constă atât în colectarea informațiilor despre planurile sau intențiile dușmănoase ale uneor entități (stat, armată, organizație, persoană) la adresa propriului stat, popor și conducător, cât și dejuicarea acestor tainice pregătiri și manevre prin răspândirea de știri distorsionate în mod intenționat și inteligent (desigur, întru derutarea adversarului), atunci da, din totdeauna au existat în istorie astfel de organisme, la dispoziția cărmuitorilor politici și a marilor comandanți de oști, atribuțiile acestora depășindu-le în timp și spațiu pe cele ale gărzilor. De pildă, ne înștiințează profesorul D. Tudor în opusculul Hannibal (Editura Științifică, București, 1966), marele general cartaginez „dispunea de un excelent serviciu de informații, care-l preceda la mari depărțări în timpul campaniilor militare”. Lesne de priceput că, poate nu la același nivel, romanii își aveau serviciul lor de informații și că, taman ca-n zilele noastre, pretorienii îi mătrășeau pe împărații degenerați (alde Caligula sau Nero) cu acordul acestuia. Altminteri, adică dacă respectivul

serviciu era împotriva, l-ar fi informat din timp pe împărat, iar acesta n-ar fi ezitat să-i execute pe capii complotului, ba chiar să schimbe întreaga gardă pretoriană.

Evul Mediu, caracterizat prin mulțimea uneltirilor, reglărilor de conturi (în principal cu pumnalul și otrava) și a societăților secrete (Ordinul Templierilor, Ordinul cavalerilor de Malta/ioaniți, Ordinul iezuiților, Francmasoneria/Masoneria ș.a.m.d.), în chip firesc a dus la dezvoltarea serviciilor secrete ale țărilor și provinciilor cu aspirații autonomiste, dar care n-au reușit întotdeauna să pareze loviturile și asasinatele puse la cale de atotputernicii la vedere sau din umbră ai acelor tenebroase timpuri. Dovadă, pe teritoriile provinciilor românești medievale (și nu numai), sunt nenumăratele trădări ale grupurilor/partidelor boierești, precum și mulțimea domnitorilor pilduitori, care au pierit în acerbele lupte pentru dobândirea și păstrarea puterii supreme, implicat pentru înfăptuirea unor înalte scopuri istorice: Vlad Țepeș, Radu de la Afumați, Petru Rareș, Ion Vodă cel Cumplit, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu și mulți alții.

Vremurile moderne au perfecționat serviciile secrete, inclusiv prin apariția departamentelor de contrainformații/contraspionaj și de informații externe, chiar la nivel de ambasade, toate aceste structuri și încrângături

(CIA la americani, MI6 la britanici, Mossad la israelieni, BND la germani, DGSE la francezi, MSS la chinezi, RAW la indieni, ISI la pakistanezi, SIE la români, FSB la ruși, care continuă feroasa tradiție a Ohranei țariste și – mai ales – a KGB-ului sovietic), toate aceste structuri, deci, având un rol decisiv fie prin stabilirea unor aparente relații democratice în cadrul alianțelor și/sau blocurilor economico-militare, gen Uniune Europeană (UE) și NATO (de fapt, relațiile sunt de dictat din partea celor puternici și de subordonare fără crâcnire din partea celor slabi), fie prin premeditata înveninare a relațiilor dintre anumite state, îndeosebi prin corupție și lichidarea adversarilor incomozi, până la destabilizarea politică și fragilizarea economică a rebelilor, ba chiar până la declanșarea conflictelor militare. Că, de, producătorii de armament din țările dezvoltate (Statele Unite, Europa occidentală), împreună cu sfararii marilor trusturi farmaceutice de pe aceleași meleaguri, taie și spânzură pe întreaga planetă, motiv pentru care, de la încheierea celui deal doilea război mondial (pe care tot unii ca ăștia l-au declanșat), n-a existat măcar o zi fără vreun conflict militar undeva în lume...

Revenind la serviciile noastre secrete în epoca modernă, trebuie precizat jenantul fapt că, direct sau indirect (a se citi „prin nepartici-

pare efectivă, dar cu trădătorul lor acord”), li s-a făcut felul la trei cărmuitori, care – culmea! – s-au ocupat îndeaproape și cu generozitate de înzestrarea și propășirea acestora: Alexandru Ioan Cuza, mareșalul Ion Antonescu, Nicolae Ceaușescu. Ultimul, cel, puțin, a supraviețuit cu chiu cu vai după descalificanta trădare în anii '70 a generalului Ion Mihai Pacepa, adjunctul șefului Departamentului de Informații Externe (DIE) de-atunci, dar va fi detronat și împușcat după esențiala trădare din decembrie 1989 a lui Iulian Vlad (ipochimenul și-a recunoscut fapta), cel din urmă șef al criminalului jeg numit Securitate.

Astfel stând lucrurile cu trădările (un subiect care merită aprofundat) și cu nedemnele servicii secrete de la noi, ce să ne mai mire că cele peste trei decenii de post-decembrism, perioada de ruină a țării (toate minele închise, mii de întreprinderi dezafectate și vândute la preț de fier vechi, întreaga flotă maritimă și fluvială mătrășită, pădurile măcelărite, terenul arabil înstrăinat, cercetarea făcută praf, sănătatea și educația așijderea, milioane de români expatriați), însă extrem de benefică pentru ciocoi „descurcări” (politruccicăloșiți, magistrați nevrednici, polițiști ultracorupți, generali de răsul curcilor) și pentru rețelele mafiote (partide, clanuri, dinastii, instituții, asociații, consilii, uniuni), ce să ne mire,

deci, că necușorul general sereist Florian Coldea a furat și păpat imense sume de bani, ba chiar a demarat și derulat abjecte jocuri politice, care au dus până departe în lume duhoarea trădărilor lui de neam și țară, acea țară căreia i-a jurat credință, care l-a plătit regește pe vremea când era tartorul SRI-ului și care continuă să-i dea o nemeritată pensie de general cu patru stele!?

Primind undă verde de la sfararii internaționali, îndeosebi de la atotputernicele servicii anglo-americane, degeaba se mai fac acum niscaiva valuri în presă despre oribilele potlogării și combinații ale fostului mare mahăr. De altminteri, la fel ca prostia și necinstea, trădarea este văzută și tratată ca o virtute de haramurile postdecembriste cu puteri decizionale și de stăpâniei lor. Tocmai de aceea, majoritatea europarlamentarilor români (avem 33 de aflători în treabă) trădează pe rupe interesele României, fără ca vreodată alde ăștia să fi fost sancționați pentru această gravă abatere. Dimpotrivă, la alegerile dubioase din 9 iunie, mulți dintre acești găunoși păgubitori s-au aflat pe locuri eligibile, așa că – pentru încă cinci ani – au fost retrimiși în făcătura europeană de inconștientul vot al românilor, mințiți și furați cu legea-n mână. ie.